

ПАСЛАННЕ ДА РЫМЛЯНАЎ

УСТУП

Прывітанне

1 ¹Павел, слуга Езуса Хрыста, пакліканы апостал, выбраны дзеля абвяшчэння Евангелля Бога, ²якое перад гэтым было абяцана праз Яго прарокаў у святых Пісаннях, ³пра Ягонага Сына, які цела паходзіў з роду Давіда і адкрыўся як Божы Сын у моцы, ⁴паводле Духа святасці, праз уваскрасенне з мёртвых, пра Езуса Хрыста, Пана нашага, ⁵праз якога мы атрымалі ласку і апостальства, каб у імя Ягонае зрабіць паслухмянымі веры ўсе народы, ⁶сярод якіх і вы, пакліканыя Езусам Хрыстом. ⁷Усім, хто знаходзіцца ў Рыме, умілаваным Бога, пакліканым святым: ласка вам і спакой ад Бога, Айца нашага, і Пана Езуса Хрыста.

Падзяка і малітва

⁸Найперш дзякую Богу майму праз Езуса Хрыста за ўсіх вас, бо ваша вера абвяшчаецца па ўсім свеце. ⁹Маім сведкам ёсць Бог, якому служу ў маім духу праз Евангелле Ягонага Сына, што я пастаянна ўспамінаю пра вас. ¹⁰Кожную хвіліну ў сваіх малітвах прашу, каб мне – калі будзе на гэта Божая воля – пашчасціла калі-небудзь прыйсці да вас. ¹¹Прагну пабачыць вас, каб пераказаць вам духоўны дар дзеля вашага ўмацавання, ¹²але больш, каб парадавацца разам з вамі дзеля ўзаемнага суцяшэння праз супольную веру, вашу і маю. ¹³Не хачу, браты, каб вы не ведалі, што я шмат разоў збіраўся прыйсці да вас, каб які-небудзь плён сабраць і ў вас, як і сярод іншых народаў, але аж дагэтуль меў перашкоды. ¹⁴Я даўжнік грэкаў і чужаземцаў, мудрых і неразумных. ¹⁵Таму таксама вельмі прагну і вам, жыхарам Рыма, абвяшчаць Евангелле.

ЗБАЎЛЕННЕ ПРАЗ ВЕРУ

Моц Евангелля

¹⁶Я не саромеюся Евангелля, бо гэта моц Божая для збаўлення кожнага, хто верыць, спярша юдэя, а потым і грэка. ¹⁷Бо ў ім адкрываецца Божая справядлівасць з веры для веры, як напісана: *«Праведны жыць будзе вераю»*.

Язычнікі і Божы гнеў

¹⁸Гнеў жа Божы аб'яўляецца з неба супраць усялякай бязбожнасці і несправядлівасці людзей, якія стрымліваюць праўду несправядлівасцю. ¹⁹Бо

тое, што можна ведаць пра Бога, відавочнае сярод іх, таму што Бог адкрыў ім.
²⁰Ад стварэння свету Яго нябачныя рысы – адвечная Яго моц і Боскасць – бачныя ў заўважальных чынах, таму няма ім апраўдання. ²¹Яны ж, пазнаўшы Бога, не як Бога праслаўлялі Яго і дзякавалі Яму, але сталі нікчэмнымі ў сваіх разважаннях, і зацямнілася іх неразумнае сэрца. ²²Назваваючы сябе мудрымі, яны сталі неразумнымі ²³і славу нятленнага Бога замянілі на вобраз тленнага чалавека, птушак, чатырохногіх і паўзуноў.

²⁴Таму і аддаў іх Бог праз пажадлівасць іхніх сэрцаў нячыстасці, каб яны самі зняславілі свае целы. ²⁵Яны замянілі праўду Божую на фальш і пачалі пакланяцца і служыць стварэнню, а не Стварыцелю, які благаслаўлены на векі. Амэн.

²⁶Таму выдаў іх Бог ганебным страсцям. Іх жанчыны змянілі згоднае з натурай жыццё на тое, што супраць натуры. ²⁷Таксама і мужчыны, пакідаючы натуральнае сужыццё з жанчынай, запалалі пажадлівасцю адзін да аднаго. Мужчыны з мужчынамі чынячы нягоднае, самі на сябе наклікалі належную кару за вычварэнне. ²⁸А паколькі не палічылі патрэбным мець пазнанне Бога, выдаў іх Бог няздольнаму розуму, каб чынілі неадпаведнае. ²⁹Яны поўныя ўсялякай несправядлівасці, нягоднасці, прагнасці, злосці, напоўненыя зайздасцю, забойствам, спрэчкай, подступам, зласлівасцю, абмовай. ³⁰Яны паклёпнікі, ненавіснікі Бога, крыўдзіцелі, пыхлівыя, самахвалы, выдумшчыкі ліхога, непаслухмяныя бацькам, ³¹неразумныя, вераломныя, пазбаўленыя любові, бязлітасныя. ³²Яны ведаюць наказ Бога, што той, хто так чыніць, варты смерці, аднак не толькі самі так робяць, але і згаджаюцца з тымі, хто так робіць.

Юдэі і Божы гнеў

2 ¹Няма прабачэння табе, кожны чалавеча, які асуджаеш. Бо ў чым асуджаеш іншага, у тым сябе асуджаеш, таму што, асуджаючы, робіш тое самае. ²А мы ведаем, што суд Божы справядлівы над тымі, хто так робіць. ³Няўжо ты думаеш, чалавеча, які асуджаеш тых, хто так робіць, хоць і сам робіш тое самае, уцячы ад Богага суда? ⁴А можа пагарджаеш багаццем Божай дабрыні, лагоднасці і доўгацярплінасці, не разумеючы, што дабрыня Божая вядзе цябе да пакаяння? ⁵За тваю жорсткасць і няздольнае да пакаяння сэрца ты сам сабе збіраеш гнеў на дзень гневу і аб'яўлення справядлівага суда Бога, ⁶які аддасць кожнаму паводле ягоных учынкаў: ⁷тым, хто з цярдлівасцю ў добрай справе шукае славы, пашаны і нятленнасці, – вечнае жыццё, ⁸а тым, хто працівіцца і не слухаецца праўды, але слухаецца несправядлівасці, – гнеў і абурэнне. ⁹Нядоля і ўціск спаткае кожнага чалавека, які чыніць зло: спачатку

юдэя, а пасля і грэка. ¹⁰А хвала, пашана і спакой – кожнага, хто чыніць дабро: спачатку юдэя, а пасля і грэка. ¹¹Таму што Бог не зважае на асобу!

Нягледзячы на Закон

¹²Тыя, што, не маючы Закону, зграшылі, без Закону і загінуць, а тыя, што ў Законе зграшылі, праз Закон будуць асуджаны. ¹³Бо не тыя, што слухаюць Закон, справядлівыя перад Богам, але тыя, што выконваюць, будуць апраўданыя. ¹⁴Калі язычнікі, не маючы Закону, па прыродзе робяць законнае, то, не маючы Закону, яны самі сабе закон. ¹⁵Яны паказваюць, што Закон упісаны ў іх сэрцы, аб чым сведчыць іхняе сумленне ды думкі, якія то абвінавачваюць, то апраўдваюць адна адну ¹⁶ў дзень, калі Бог будзе судзіць тайныя ўчынкі людзей паводле майго дабравесця праз Езуса Хрыста.

¹⁷Калі ты завешся юдэем і супакойваеш сябе Законам, хвалішся Богам ¹⁸і ведаеш Яго волю, умееш распазнаваць найважнейшае, навучаны дзякуючы Закону, ¹⁹калі перакананы, што ты правадыр сляпых, святло для тых, хто ў цемры, ²⁰выхавацель неразумных, настаўнік малых, які мае ў Законе прыклад пазнання і праўды, ²¹то ці ж, навучаючы другога, не вучыш самога сябе? Навучаючы не красці, крадзеш? ²²Кажучы, не чужалож, чужаложыш? Маючы агіду да ідалаў, чыніш святатацтва? ²³Хвалішся Законам, а, парушаючы Закон, зневажаеш Бога? ²⁴Як напісана: *«Праз вас імя Божэе зневажаецца сярод язычнікаў»*.

Нягледзячы на абразанне

²⁵Абразанне карысна, калі выконваеш Закон. Калі ты парушаеш Закон, то тваё абразанне сталася неабразаннем. ²⁶Таму, калі неабрэзаны выконвае наказы Закону, то ці не залічыцца яму яго неабразанне за абразанне? ²⁷І неабрэзаны, выконваючы Закон, ці не асудзіць цябе, бо ты нягледзячы на літару Закону і абразанне парушаеш Закон? ²⁸Таму што не той юдэй, хто такі знешне, і не тое абразанне, якое знешне на целе, ²⁹але хто ўнутры юдэй і абразанне мае ў сэрцы паводле духа, а не паводле літары. Такі мае пахвалу не ад людзей, але ад Бога.

Нягледзячы на Божыя абяцанні

З ¹У чым жа перавага юдэяў, ці якая карысць ад абразання?

²Вялікая ва ўсіх адносінах. Перадусім у тым, што ім давераны словы Бога.

³Бо калі некаторыя і сталіся нявернымі, то ці іхняе нявер’е знішчыць Божую вернасць?

⁴Канешне, не! Бог праўдзівы, а кожны чалавек ілжывы, як напісана: *«Каб ты апраўдаўся ў словах Тваіх і перамог, калі будзеш асуджаны»*.

⁵Калі ж нашая несправядлівасць адкрывае Божую справядлівасць, дык што скажам? Ці ж Бог, – кажучы па-чалавечы, – несправядлівы, калі гневаецца?

⁶Канешне, не! Бо як жа можа Бог асудзіць свет?

⁷Калі ж праўда Бога праз мой падман узрастае на Яго славу, за што ж яшчэ мяне судзяць, як грэшніка? ⁸І ці не рабіць нам дрэннае, каб вышла дабро, як некаторыя абгаворваюць нас і кажучь, быццам мы гэтак вучым? Такіх чакае справядлівы прысуд.

Усе пад грахам

⁹Дык што ж? Ці маем перавагу? Зусім не, бо мы ўжо сцвердзілі, што і юдэі, і грэкі – усе пад грахам, ¹⁰як напісана:

«Няма ніводнага справядлівага,

¹¹*няма разумнага, няма таго, хто шукаў бы Бога.*

¹²*Усе заблукалі, усе разам сталі нягоднымі;*

няма таго, хто рабіў бы дабро, няма ніводнага.

¹³*Горла іх – адчыненая магіла.*

Языкамі сваімі гавораць падступна.

Яд змяіны на іхніх вуснах;

¹⁴*поўныя праклёну і злосці іх вусны.*

¹⁵*Іх ногі хуткія да праліцця крыві,*

¹⁶*знішчэнне і мучэнне на шляхах іхніх;*

¹⁷*яны не пазналі дарогі спакою.*

¹⁸*Няма Божай боязі перад іх вачыма».*

¹⁹Мы ж ведаем, што тое, што кажа Закон, адносіцца да тых, хто пад Законам, каб кожныя вусны былі закрытыя і каб увесь свет прызнаў віну перад Богам, ²⁰бо справамі Закону *не апраўдаецца перад Ім ніякае цела*, таму што праз Закон пазнаецца грэх.

ЗБАЎЛЕННЕ Ў ХРЫСЦЕ

Аб'яўленне Божай справядлівасці

²¹Цяпер незалежна ад Закону выявілася Божая справядлівасць, пра якую сведчаць Закон і Прарокі. ²²Справядлівасць Божая ўдзяляецца праз веру ў Езуса Хрыста ўсім веруючым без розніцы. ²³Бо ўсе зграшылі і пазбаўлены Божай славы, ²⁴але атрымліваюць апраўданне дарма, паводле Ягонай ласкі, праз адкупленне ў Езусе Хрысце. ²⁵Яго ўстанавіў Бог як уміласціўленне ў Ягонай крыві праз веру, каб паказаць сваю справядлівасць у адпушчэнні грахоў,

учыненых раней, ²⁶ у час цярплівасці Божай, каб выявіць сваю справядлівасць ў цяперашні час, бо Ён справядлівы і апраўдвае таго, хто верыць у Езуса.

Роля веры

²⁷ Дык дзе ж пахвальба? Адкінута. Якім законам? Учынкаў? Не, але законам веры. ²⁸ Бо мы лічым, што чалавек апраўдваецца праз веру незалежна ад учынкаў Закону. ²⁹ Ці ж Бог ёсць толькі юдэяў, а язычнікаў не? Так, і язычнікаў, ³⁰ таму што адзін ёсць Бог, які апраўдвае абрэзанага з веры і неабрэзанага праз веру. ³¹ Дык ці Закон лічым непатрэбным з прычыны веры? Канешне, не! Наадварот, умацоўваем Закон.

Прыклад Абрагама

4 ¹ Што, скажам, знайшоў Абрагам, наш праайцец, паводле цела? ² Калі Абрагам апраўдаўся ўчынкамі, то мае чым хваліцца, але не перад Богам. ³ Бо што кажа Пісанне? *«Паверыў Абрагам Богу, і гэта залічылася яму як справядлівасць»*. ⁴ Плата працаўніку залічваецца не з ласкі, але з абавязку. ⁵ А таму, хто не працуе, але верыць у таго, хто апраўдвае бязбожнага, вера ягоная залічваецца як справядлівасць. ⁶ Так і Давід называе шчаслівым чалавека, якому Бог залічвае справядлівасць незалежна ад учынкаў:

⁷ *«Шчаслівыя, каму беззаконне дараванае і чые грахі закрытыя;*

⁸ *шчаслівы чалавек, якому Пан не залічыць граху»*.

Апраўданне незалежна ад абразання

⁹ Ці гэтае шчасце датычыць абрэзанных, ці таксама неабрэзанных? Мы кажам, што *«Абрагаму вера залічана як справядлівасць»*. ¹⁰ Калі залічана? Пасля абразання ці да абразання? Не пасля абразання, але да абразання. ¹¹ І знак абразання ён атрымаў, як пячаць справядлівасці праз веру, якую меў у неабразанні, так што ён стаўся айцом усіх веруючых у неабразанні, каб таксама ім была залічана справядлівасць, ¹² і айцом абрэзанных, якія не толькі прынялі абразанне, але таксама ідуць па слядах веры айца нашага Абрагама, якую ён меў да абразання.

Апраўданне незалежна ад Закону

¹³ Абяцанне Абрагаму і ягонаму патомству, што ён будзе спадкаемцам свету, было дадзена не праз Закон, але праз справядлівасць веры. ¹⁴ Калі спадкаемцы тыя, што з Закону, то вера не мае значэння, і непатрэбнае абяцанне. ¹⁵ Бо Закон

наклікае гнеў, а дзе няма Закону, няма і злачынства. ¹⁶Таму абяцанне – з веры, каб было справай ласкі, каб мела моц для ўсяго патомства. Не толькі для тых, хто абাপіраецца на Закон, але і для тых, хто трымаецца веры Абрагама, які ёсць айцом усіх нас. ¹⁷Як напісана: «*Я паставіў цябе айцом многіх народаў*», – перад абліччам Бога, якому ён паверыў як таму, хто ажыўляе памерлых і кліча няіснае да існавання. ¹⁸Ён насуперак надзеі паверыў з надзеяй, што стане *айцом многіх народаў*, паводле сказанага: «*Такім будзе патомства тваё*». ¹⁹І не аслаб у веры, хоць лічыў сваё амаль стогадовае цела ўжо змярцвелым і ўлонне Сары мёртвым. ²⁰Не засумняваўся ў абяцанні Божым, але ўмацаваўся ў веры, аддаючы хвалу Богу ²¹і будучы цалкам упэўненым, што Бог мае моц выканаць абяцанае. ²²Таму гэта і *залічана яму як справядлівасць*.

Прыклад веры для хрысціянаў

²³Не толькі дзеля яго аднаго напісана, што *залічана яму*, ²⁴але таксама дзеля нас, бо залічыцца і нам, якія вераць у таго, хто ўваскрасіў з мёртвых Езуса, Пана нашага, ²⁵які быў выдадзены за правіны нашыя і ўваскрос дзеля нашага апраўдання.

Апраўданне – гарантыя збаўлення

5 ¹Апраўданая паводле веры, мы маем мір з Богам праз Пана нашага Езуса Хрыста, ²праз якога, дзякуючы веры, мы атрымалі доступ да той ласкі, у якой трываем, і мы ганарымся надзеяй на славу Божую. ³І не толькі гэтым, але ганарымся таксама ўціскам, ведаючы, ⁴што ўціск нараджае цярплінасць, цярплінасць – вытрываласць, вытрываласць – надзею, ⁵а надзея не асароміць, таму што любоў Божая вылілася ў сэрцы нашыя праз Духа Святога, які дадзены нам.

⁶Хрыстус, калі мы былі яшчэ слабымі, у вызначаны час памёр за бязбожных. ⁷Бо наўрад ці нехта памрэ за справядлівага. Можна, за добрага чалавека нехта і адважыцца памерці. ⁸Бог даказвае сваю любоў да нас тым, што Хрыстус памёр за нас, калі мы былі яшчэ грэшнікамі. ⁹Тым больш цяпер, апраўданая Яго крывёю, мы будзем збаўленыя праз Яго ад гневу! ¹⁰Бо калі мы, будучы непрыяцелямі, паядналися з Богам праз смерць Яго Сына, то, паяднаўшыся, мы тым больш збавімся праз Яго жыццё. ¹¹І не толькі гэта, але таксама ганарымся ў Богу праз Пана нашага Езуса Хрыста, праз Якога мы атрымалі цяпер паяднанне.

Адам і Езус Хрыстус

¹²Як праз аднаго чалавека грэх увайшоў у свет і праз грэх – смерць, так і смерць перайшла на ўсіх людзей, таму што ўсе зграшылі. ¹³Бо і перад Законам грэх быў у свеце, але грэх не залічваецца, калі няма Закону. ¹⁴Аднак смерць валадарыла ад Адама аж да Майсея нават над тымі, хто не зграшыў падобна граху Адама, які ёсць правобразам будучага.

¹⁵Але з дарам ласкі не так, як з упадкам. Бо калі з-за ўпадку аднаго памерлі многія, то нашмат больш ласкі Божай і дару аднаго чалавека, Езуса Хрыста, сышло на многіх. ¹⁶І гэты дар не з прычыны аднаго, які зграшыў, бо калі прысуд быў вынесены за адзін упадак, то ласка прынесла апраўданне за многія ўпадкі. ¹⁷Калі з-за ўпадку аднаго смерць запанавала праз аднаго, то нашмат больш тыя, якія атрымалі шчодрую ласку і дар справядлівасці, будуць валадарыць у жыцці дзякуючы аднаму – Езусу Хрысту.

¹⁸Як упадак аднаго прынёс усім людзям асуджэнне, так і справядлівасць аднаго прынесла жыццядайнае апраўданне ўсім людзям. ¹⁹Бо як праз непаслухмянасць аднаго чалавека многія сталі грэшнікамі, так і праз паслухмянасць аднаго многія стануць справядлівымі.

²⁰Закон жа ўвайшоў, каб памножыўся грэх. А дзе памножыўся грэх, там яшчэ больш памножылася ласка; ²¹каб, як грэх запанавалі з прычыны смерці, так і ласка запанавала праз справядлівасць дзеля жыцця вечнага праз Езуса Хрыста, Пана нашага.

Ахрышчаныя жывуць у Хрысце

6 ¹Што ж скажам? Ці маем заставацца ў граху, каб памножылася ласка?

²Канешне, не! Мы, якія памерлі для граху, як жа будзем жыць у ім? ³Ці ж не ведаеце, што ўсе мы, ахрышчаныя ў Езуса Хрыста, у смерць Ягоную ахрысціліся? ⁴Дык вось, праз хрост мы пахаваныя разам з Ім у смерць, каб, як Хрыстус уваскрос дзеля славы Айца, так і нам хадзіць у абноўленым жыцці. ⁵Бо калі мы паяднаныя з Ім падабенствам смерці Ягонай, то павінны быць паяднаныя і падабенствам уваскрасення, ⁶ведаючы, што былы наш чалавек укрыжаваны з Ім для таго, каб было знішчана грэшнае цела, каб нам не быць ужо нявольнікамі граху; ⁷бо той, хто памёр, вызваліўся ад граху. ⁸Калі ж мы памерлі з Хрыстом, то верым, што і жыць будзем з Ім, ⁹ведаючы, што Хрыстус, які ўваскрос, ужо не памірае, смерць ужо не мае над Ім улады. ¹⁰Бо тое, што Ён памёр, дык памёр раз і назаўсёды для граху, а што жыве, дык жыве для Бога. ¹¹Так і вы лічыце сябе мёртвымі для граху, а жывымі для Бога ў Хрысце Езусе.

¹²Няхай грэх не пануе ў вашым смяротным целе, каб вам не служыць яму ў яго пажадлівасці, ¹³і не аддавайце члены вашыя граху, як зброю несправядлівасці, але аддайце сябе Богу як тыя, хто ажыў з мёртвых; і члены вашыя аддайце Богу, як зброю справядлівасці. ¹⁴Няхай грэх не пануе над вамі, бо вы не пад Законам, але пад ласкаю.

Служэнне справядлівасці

¹⁵Дык што ж? Будзем грашыць, бо мы не пад Законам, а пад ласкаю? Канешне, не! ¹⁶Няўжо вы не ведаеце, што каму вы аддаецеся ў няволю дзеля паслухмянасці і каго слухаеце, таго вы і нявольнікі: або граху дзеля смерці, або паслухмянасці дзеля справядлівасці? ¹⁷Дзякуй Богу, што вы, будучы раней нявольнікамі граху, ад сэрца паслухаліся таго вучэння, якое было вам перададзена. ¹⁸А вызваліўшыся ад граху, вы сталі слугамі справядлівасці.

¹⁹Кажу як чалавек з прычыны слабасці вашага цела. Як аддавалі вы члены вашыя на служэнне нячыстасці і беззаконню для беззаконня, так цяпер аддайце члены вашыя на служэнне справядлівасці для святасці. ²⁰Калі вы былі нявольнікамі граху, вы былі свабоднымі ад справядлівасці. ²¹Якія ж плады мелі вы тады, што цяпер саромеецеся іх? Канцом жа іхнім ёсць смерць! ²²Але цяпер, вызваліўшыся ад граху і стаўшы слугамі Бога, маеце плод ваш для святасці, а ў канцы – жыццё вечнае! ²³Бо расплата за грэх – смерць, а дар Бога – жыццё вечнае ў Хрысце Езусе, Пану нашым.

Хрысціянаў не абавязвае Закон Майсея

7 ¹Ці ж не ведаеце, браты, – бо кажу тым, хто ведае Закон, – што Закон мае ўладу над чалавекам, пакуль той жыве? ²Замужняя жанчына звязана Законам з жывым мужам. Калі муж памрэ, яна вольная ад мужа паводле Закону. ³Таму, калі жыве муж, а яна будзе жонкай другога, то будзе названа чужаложніцай. Калі ж памрэ муж, яна вольная ад гэтага Закону і не будзе чужаложніцай, выйшаўшы замуж за другога мужчыну. ⁴Гэтак і вы, браты мае, памерлі для Закону праз цела Хрыста, каб належаць другому, які ўстаў з мёртвых, каб прыносіць плод Богу. ⁵Бо, калі мы былі ў целе, тады грахоўныя страсці праз Закон дзейнічалі ў нашых членах, каб даваць плод смерці. ⁶Цяпер жа, памерлыя для Закону, якім былі звязаны, мы вызваліліся ад яго, каб служыць у новым духу, а не паводле старой літары.

Грэх і Закон

⁷Што ж скажам? Закон – грэх? Канешне, не! Але я не пазнаў бы граху, калі б не Закон, бо я не ведаў бы і пажадлівасці, калі б Закон не гаварыў: «*Не пажадай*». ⁸Але грэх, пазнаны праз заповедзь, выклікаў ува мне ўсякую пажадлівасць, бо без Закону грэх мёртвы. ⁹Я жыў калісьці без Закону, але, калі прыйшла заповедзь, дык грэх ажыў, ¹⁰а я памёр. І я ўбачыў, што заповедзь, дадзеная для жыцця, прывяла мяне да смерці. ¹¹Грэх, выкарыстоўваючы магчымасць праз заповедзь, звёў мяне і забіў ёю. ¹²Таму закон святы, і заповедзь святая, і справядлівая, і добрая. ¹³Дык няўжо добрае стала для мяне смерцю? Канешне, не! Але грэх, каб стацца грахам, карыстаючыся добрым, прынёс мне смерць, каб грэх праз заповедзь выявіў сваю згубную моц.

Унутраная барацьба

¹⁴Ведаем, што Закон – духоўны, а я – цялесны, падлеглы граху. ¹⁵Я не разумею, што раблю, бо не тое раблю, што хачу, але тое раблю, што ненавіджу. ¹⁶Калі ж я раблю тое, чаго не хачу, то прызнаю, што Закон добры. ¹⁷Цяпер ужо не я раблю тое, але грэх, які жыве ўва мне. ¹⁸Ведаю, што не жыве ўва мне, гэта значыць, у маім целе, добрае. Бо жаданне ёсць ува мне, але зрабіць добрае не знаходжу як! ¹⁹Дабро, якое хачу, не раблю, а зло, якога не хачу, раблю. ²⁰Калі ж раблю не тое, што хачу, ужо не я раблю гэта, але грэх, што жыве ўва мне. ²¹Тады я заўважаю, што, калі хачу рабіць дабро, ляжыць перада мною зло. ²²Паводле духоўнага чалавека, знаходжу задавальненне ў Законе Божым, ²³але ў маіх членах бачу іншы закон, што змагаецца з законам майго розуму і робіць мяне нявольнікам закону граху, які ў маіх членах. ²⁴Няшчасны я чалавек! Хто вызваліць мяне ад гэтага цела смерці? ²⁵Дзякую Богу праз Езуса Хрыста, нашага Пана! Значыць я сам розумам служу Закону Божаму, а целам – закону граху.

Жыццё ў Духу

8 ¹Няма цяпер ніякага асуджэння тым, хто ў Хрысце Езусе, ²бо закон Духа жыцця ў Езусе Хрысце вызваліў цябе ад закону граху і смерці. ³Закон быў бяссільны, бо быў аслаблены целам. Таму Бог, паслаўшы свайго Сына ў постаці грэшнага цела, з-за граху асудзіў грэх у целе, ⁴каб апраўданне Закону споўнілася ў нас, якія жывуць не паводле цела, але паступаюць паводле Духа.

⁵Бо тыя, хто жыве паводле цела, думаюць аб цялесным. А тыя, хто паводле Духа, – аб духоўным. ⁶Памкненні ж цела – смерць, а памкненні Духа – жыццё і

спакой. ⁷Памкненні цела – непрыяцелі Бога, бо не пакараюцца Божаю закону, ды і не могуць. ⁸Тыя ж, хто жыве паводле цела, не могуць падабацца Богу.

⁹Вы ж не ў целе, але ў Духу, калі толькі Дух Божы жыве ў вас. Калі ж хто не мае Хрыстовага Духа, той не належыць Яму. ¹⁰Калі ж у вас Хрыстус, то хоць цела мёртвае з-за граху, аднак Дух дае жыццё дзякуючы апраўданню. ¹¹Калі ж Дух таго, хто ўваскрасіў Езуса, жыве ў вас, то той, хто ўваскрасіў Хрыста, ажывіць і вашыя смяротныя целы Духам сваім, які ёсць у вас.

Сыны Божыя праз Духа

¹²Таму, браты, мы не даўжнікі цела, каб жыць паводле цела. ¹³Бо калі жывяце паводле цела, то памрэце; а калі забіваеце Духам цялесныя ўчынкi, будзеце жыць. ¹⁴Таму што ўсе, каго вядзе Дух Божы, – гэты Сыны Божыя. ¹⁵Вы ж не прынялі духа няволі, каб зноў баяцца, але прынялі Духа ўсынаўлення, у якім мы клічам: «Абба, Ойча!» ¹⁶Гэты самы Дух сведчыць духу нашаму, што мы дзеці Божыя. ¹⁷А калі дзеці, то і спадкаемцы. Спадкаемцы Божыя, спадкаемцы разам з Хрыстом, калі толькі мы церпім разам з Ім, каб разам з Ім і ўславіцца. ¹⁸Думаю, што цяперенні цяперашняга часу нягодныя той славы, якая павінна выявіцца ў нас.

Прызначаныя для хвалы

¹⁹Стварэнне ж з надзеяй чакае адкрыцця сыноў Божых, ²⁰бо стварэнне падпарадкавалася марнасці не добраахвотна, але праз таго, хто падпарадкаваў яго, у надзеі, ²¹што і само стварэнне вызвалена будзе з няволі тлення дзеля свабоды хвалы дзяцей Божых. ²²Мы ж ведаем, што ўсё стварэнне разам стогне і нараджае ў пакутах ажно да цяперашняга часу. ²³І не толькі яно, але і мы самі, якія маем пачатак Духа, і мы ў сабе стогнем, чакаючы ўсынаўлення, адкуплення цела нашага. ²⁴Мы збаўленыя праз надзею. А надзея, калі яна бачная, не ёсць надзеяй. Бо, калі хто бачыць, навошта яму яшчэ спадзявацца? ²⁵Але калі спадзяёмся на тое, чаго не бачым, тады чакаем цярпліва.

²⁶Таксама і Дух дапамагае ў слабасцях нашых, бо мы не ведаем, аб чым трэба маліцца, але сам Дух заступаецца за нас стагнаннімі невымоўнымі. ²⁷Той жа, хто даследуе сэрцы, ведае, чаго прагне Дух, бо Ён заступаецца за святых па волі Божай.

План збаўлення

²⁸Мы ведаем таксама, што ўсё служыць на карысць тым, хто любіць Бога і хто пакліканы па Яго пастанове. ²⁹Бо, каго Ён наперад пазнаў, таго і прызначыў быць падобным да вобраза свайго Сына, каб Ён быў першародным між многімі

братамі. ³⁰ Каго ж прызначыў, таго і паклікаў, а каго паклікаў, таго і апраўдаў; а каго апраўдаў, таго і ўславіў.

Гімн Божай любові

³¹ Што ж скажам на гэта? Калі Бог за нас, хто супраць нас? ³² Той, які не пашкадаваў свайго Сына, але аддаў Яго за ўсіх нас, як жа не дасць нам разам з Ім таксама ўсяго? ³³ Хто будзе абвінавачваць выбраных Богам? Ці ж Бог, які апраўдвае? ³⁴ Хто будзе асуджаць іх? Ці ж Хрыстус, які памёр, а нават больш за тое, уваскрос, знаходзіцца праваруч Бога і заступаецца за нас?

³⁵ Хто адлучыць нас ад любові Хрыста? Няшчасце ці прыгнёт, пераслед ці голад, галеча ці небяспека, ці меч? ³⁶ Як напісана:

*«За цябе забіваюць нас увесь дзень,
лічаць нас авечкамі, прызначанымі на зарэз».*

³⁷ Але над усім гэтым мы атрымліваем поўную перамогу праз таго, хто палюбіў нас. ³⁸ Бо я перакананы, што ні смерць, ні жыццё, ні анёлы, ні ўлады, ні цяперашняе, ні будучае, ні сілы, ³⁹ ні вышыня, ні глыбіня, ні іншае якое стварэнне не зможа адлучыць нас ад любові Божай, якая ёсць у Хрысце Езусе, Пану нашым.

Прывілеі Ізраэля

9 ¹ Я кажу праўду ў Хрысце, не хлушу, і пацвярджае маё сумленне ў Духу Святым, ² што смутак мой вялікі і няспынна пакутуе маё сэрца. ³ Бо я хацеў бы сам быць адлучаным ад Хрыста замест маіх братоў, родных мне паводле цела, ⁴ ізраэльтянаў, якім належыць усынаўленне, і хвала, і заветы, і ўстанаўленне законаў, і Божае служэнне, і абяцанні. ⁵ Да іх належаць айцы, і з іх паводле цела – Хрыстус, Бог над усімі, благаслаўлены на векі. Амэн.

Ізраэль паводле цела і паводле духа

⁶ Гэта не азначае, што слова Божае не збылося. Бо не ўсе тыя, што ад Ізраэля, – Ізраэль, ⁷ і не ўсе, што паходзяць ад Абрагама, яго дзеці, але ад Ісаака будзе тваё патомства. ⁸ Гэта значыць, што не цялесныя дзеці з’яўляюцца дзецьмі Божымі, але дзеці абяцання лічацца патомствам. ⁹ А слова абяцання такое: «У той жа час прыйду, і ў Сары будзе сын». ¹⁰ І не толькі яна, але і Рэбэка зачала ад Ісаака, айца нашага. ¹¹ Калі яны яшчэ не нарадзіліся і не зрабілі нічога добрага ці дрэннага (каб пастанова Божая заставалася ў выбранні, ¹² не з учынкаў, але ад таго, хто кліча), сказана было ёй: «Старэйшы будзе ў няволі ў малодшага», ¹³ як і напісана: «Якуба я палюбіў, а Эзава ўзненавідзеў».

Свабода і міласэрнасць Бога

¹⁴Што ж скажам? Няўжо няпраўда ў Бога? Канешне, не! ¹⁵Бо Ён кажа Майсею: *«Памілюю таго, каго памілюю, і злітуюся над тым, над кім літуюся».*

¹⁶Таму не ад таго, хто жадае, і не ад таго, хто бяжыць, але ад Бога, які мае міласэрнасць. ¹⁷Бо Пісанне кажа фараону: *«Дзеля таго Я і ўстанавіў цябе, каб паказаць на табе Маю сілу, і каб Маё імя было абвешчана на ўсёй зямлі».*

¹⁸Таму літуецца над кім хоча, і каго хоча, робіць жорсткім.

¹⁹Ты скажаш мне: *«За што ж яшчэ вінаваціць? Хто стане супраць Яго волі?»*

²⁰Чалавеча, сапраўды, хто ты, што спрачаешся з Богам? *Ці скажа зробленае таму, хто зробіў: «Чаму ты мяне гэтак зробіў?»* ²¹Ці не мае ўлады ганчар над глінаю, каб з таго ж месіва зрабіць адно начынне для пачэснага ўжытку, а другое – для непачэснага? ²²Калі Бог, хочучы паказаць гнеў і выявіць сваю магутнасць, з вялікай доўгацяярплівасцю бярог начынні гневу, што падаваліся на загібу, ²³каб даць пазнаць багацце сваёй славы над начыннямі міласэрнасці, якія Ён раней падрыхтаваў для славы, ²⁴таксама перад намі, якіх паклікаў не толькі з юдэяў, але і з язычнікаў? ²⁵Як і праз Осію кажа:

*«Не Мой народ назаву Маім народам,
і нялюбую – умілаванай. ²⁶І станецца, што на месцы, дзе было сказана ім:
“Вы не Мой народ”,
сынамі Бога Жывога яны будуць названыя».*

²⁷А Ісая ўсклікае да Ізраэля: *«Хоць бы лічба сыноў Ізраэля была як марскі пясок, толькі рэшта будзе збаўлена. ²⁸Бо канчаткова і хутка здзейсніць Пан сваё слова на зямлі».*

²⁹І, як прарочыў Ісая:

*«Калі б Пан Магуцяў не пакінуў нам патомства,
то мы былі б, як Садома,
і падобнымі сталіся б да Гаморы».*

Ізраэль і Евангелле

³⁰Што ж скажам? Што язычнікі, якія не шукалі справядлівасці, атрымалі справядлівасць дзякуючы веры. ³¹А Ізраэль, шукаючы Закону справядлівасці, не дасягнуў яго. ³²Чаму? Бо шукалі не з веры, а з учынкаў. І спатыкнуліся аб камень спатыкнення, ³³як напісана:

*«Вось кладу на Сіёне камень спатыкнення і камень спакусы;
але кожны, хто верыць у Яго, не будзе асаромлены».*

10 ¹Браты, у сваім сэрцы я жадаю для іх збаўлення і аб гэтым малюся да Бога. ²Бо сведчу пра іх, што яны маюць Божую руплівасць, але не паводле пазнання. ³Не разумеючы Божай справядлівасці і шукаючы ўласнай справядлівасці, яны не падпарадкаваліся справядлівасці Божай. ⁴Вяршыняй жа Закону ёсць Хрыстус дзеля апраўдання кожнага, хто верыць.

Паўсюднасць збаўлення

⁵Майсей піша аб справядлівасці, якая з Закону, што *чалавек, выканаўшы яго, будзе праз яго жыць*. ⁶А справядлівасць з веры так кажа: *«Не кажы ў сэрцы сваім: хто ўзйдзе на неба?»*, каб Хрыста прывесці, ⁷або: *«Хто сядзе ў адхлань?»*, каб Хрыста ўзняць з мёртвых. ⁸Але што кажа? *«Блізка да цябе слова, на вуснах твоіх і ў сэрцы твоім»*. Гэта значыць, слова веры, якое прапаведуем. ⁹Таму, калі ты вуснамі сваімі будзеш вызнаваць, што *Езус ёсць Панам*, і ў сэрцы сваім верыць, што Бог уваскрасіў Яго, будзеш збаўлены. ¹⁰Бо сэрцам вераць для апраўдання, а вуснамі вызнаюць для збаўлення. ¹¹Пісанне ж кажа:

«Кожны, хто верыць у Яго, не будзе асаромлены».

¹²І няма розніцы паміж юдэем і грэкам, бо той самы Пан ва ўсіх, шчодры для ўсіх, хто Яго кліча. ¹³І *кожны, хто пакліча імя Пана, будзе збаўлены*.

¹⁴Як жа будуць заклікаць таго, у каго не паверылі? Як будуць верыць у таго, каго не пачулі? Як будуць слухаць, калі няма каму абвяшчаць? ¹⁵І як будуць абвяшчаць, калі не будуць пасланыя? Як напісана:

«Якія прыгожыя ногі тых, хто абвяшчае дабро».

¹⁶Але не ўсе падпарадкаваліся Евангеллю. Бо Ісая кажа:

«Пане, хто паверыў пачутаму ад нас?»

¹⁷Таму вера – ад пачутага, а пачутае – праз слова Хрыста.

¹⁸Але я кажу: хіба не пачулі яны? Наадварот.

Па ўсёй зямлі разышоўся іхні голас,

і словы іхнія – да краёў свету.

¹⁹Але кажу: ці ж Ізраэль не пазнаў? Ужо Майсей кажа:

«Я абуджу ў вас руплівасць праз таго, хто не ёсць народам, разгневаю вас праз народ неразумны».

²⁰А Ісая адважыўся ды кажа: *«Мяне знайшлі тыя, хто не шукаў, абвіўся Я тым, хто не пытаўся пра Мяне».*

²¹Ізраэлю кажа: *«Увесь дзень Я працягваў рукі Мае да народу непаслушняга і ўпартага».*

Рэшта Ізраэля

11 ¹Таму пытаюся: няўжо Бог адкінуў свой народ? Канешне, не! Бо і я ізраэльцянін, з патомства Абрагама, з роду Бэньяміна. ²*Не адкінуў Бог народ свой, які пазнаў раней. Ці ж не ведаеце, што пра Іллю кажа Пісанне? Як ён абвінавачваў перад Богам Ізраэль: ³«Пане, прарокаў Тваіх пазабівалі, ахвярнікі Твае зруйнавалі. Застаўся я адзін, а яны палююць на маё жыццё».*

⁴Але што адказвае яму Бог?

«Я пакінуў сабе сем тысяч чалавек, што не схілілі калені перад Баалам».

⁵Вось так і цяпер, паводле выбару ласкі, захавалася рэшта. ⁶А калі праз ласку, то не праз учынкi, інакш ласка не была б ужо ласкай.

⁷І што? Чаго Ізраэль шукаў, таго не дасягнуў. Выбраныя дасягнулі, астатнія заўпарціліся, ⁸як напісана:

«Даў ім Бог духа здранцвення:

вочы, якімі не бачаць,

і вушы, якімі не чуюць,

ажно па сённяяшні дзень».

⁹І Давід кажа:

«Няхай будзе іх стол насткаю і сілом,

спакусай і адплатаю ім.

¹⁰*Няхай зацьмяцца вочы іх, каб не бачыць,*

і хрыбет іх няхай будзе сагнуты назаўсёды!»

Збаўленне язычнікаў і аднова Ізраэля

¹¹Таму кажу: няўжо яны спатыкнуліся, каб упасці? Канешне, не! Але ад іх падзення прыйшло збаўленне язычнікам, каб абудзіць у іх руплівасць. ¹²Калі ж падзенне іхняе – гэта багацце для свету, а іхняе прыніжэнне – багацце для язычнікаў, то наколькі ж большая іх паўната!

¹³Я кажу вам, язычнікам: як Апостал язычнікаў я праслаўляю сваё служэнне, ¹⁴каб абудзіць руплівасць сярод сваіх суайчыннікаў і каб прывесці да збаўлення некаторых з іх. ¹⁵Бо калі адкідванне іх – гэта прымірэнне для свету, то што ж тады іх прыняцце, калі не паўстанне з мёртвых да жыцця? ¹⁶Калі рошчына святая, то і цеста; і калі карань святы, то і галлё. ¹⁷Калі ж некаторыя з галін адламаліся, а ты, будучы дзікай аліўкай, прышчапіўся замест іх і жывішся ад аліўкавага караня, ¹⁸то не выхваляйся перад галінамі. Калі выхваляешся, то памятай, што не ты трымаеш карань, але карань цябе.

¹⁹Можа скажаш: «Галіны адламаліся, каб я быў прышчэплены». ²⁰Добра. Яны адламаліся з прычыны бязвер'я, а ты трымаешся дзякуючы веры. Не

ўзвышайся, але бойся. ²¹Калі Бог прыродных галін не пашкадаваў, то і цябе не пашкадае.

²²Убач дабрыню і суровасць Божую: суровасць да адпаўшых, а дабрыню Божую да цябе, калі будзеш трываць у гэтай дабрыні. Інакш і ты будзеш адрэзаны. ²³Яны ж, калі не застануцца ў бязвер’і, будуць прышчэпленыя, бо мае Бог моц ізноў прышчапіць іх! ²⁴Калі ты адрэзаны ад натуральнай для цябе дзікай аліўкі і насуперак прыродзе прышчэплены да добрай аліўкі, тым больш тыя, прыродныя, будуць прышчэпленыя да сваёй аліўкі. ²⁵Не хачу пакінуць вас, браты, у няведанні гэтай таямніцы, каб вы не лічылі сябе мудрымі, таму што ўпартасць ахапіла Ізраэль часткова, пакуль не ўвойдзе паўната язычнікаў. ²⁶І так увесь Ізраэль збавіцца, як напісана:

*«Прыйдзе з Сіёна Вызваліцель
і адверне бязбожнасць ад Якуба.*

*²⁷Гэта завет Мой з імі,
калі забяру грахі іхнія».*

²⁸Паводле Евангелля – яны ворагі праз вас; ²⁹а паводле выбрання – умілаваныя з прычыны айцоў. Бо дары і пакліканне Божае нязменныя! ³⁰Як і вы некалі былі непаслухмяныя Богу, а цяпер памілаваны праз іхнюю непаслухмянасць, ³¹гэтак і яны цяпер непаслухмяныя, каб праз змілаванне над вамі і яны былі памілаваныя. ³²Бог замкнуў усіх у непаслухмянасць, каб усіх памілаваць!

Гімн Божай мудрасці

³³О глыбіня багацця і мудрасці, і пазнання Бога! Якія неспасцігальныя прысуды Яго і нязведаныя шляхі Ягоныя!

³⁴Бо хто спазнаў розум Пана?

Або хто быў дарадцам Ягоным?

*³⁵Або хто даў Яму раней,
каб атрымаць адплату?*

³⁶Бо з Яго і праз Яго, і для Яго ўсё. Яму хвала навекі. Амэн.

НАСТАЎЛЕННІ

Пакланенне ў духу

12 ¹Прашу вас, браты, праз літасць Божую: аддайце целы вашыя на ахвяру жывую, святую, прыемную Богу як выраз вашага разумнага служэння. ²І не дастасоўвайцеся да гэтага веку, але перамяняйцеся праз абнаўленне розуму, каб вы пазналі, якая воля Божая, што добрае, прыемнае і дасканалое.

Пакора і харызмы

³Дзякуючы дадзенай мне ласцы, я кажу кожнаму, хто ёсць сярод вас, каб не думалі пра сябе лепш, чым трэба думаць, але ацэньвалі сябе цвяроза, паводле веры, удзеленай кожнаму Богам. ⁴Бо як у адным целе маем шмат членаў, і не ўсе яны выконваюць тыя самыя функцыі, ⁵так і мы, многія, складаем адно цела ў Хрысце, а паасобку адзін для аднаго – члены. ⁶Паводле дадзенай ласкі мы маем розныя дары. Калі дар прароцтва, павінны прарочыць згодна з вераю. ⁷Калі служэнне – служыць; калі настаўніцтва – навучаць; ⁸калі заахвочванне – заахвочваць; калі размеркаванне – раздаваць у прастацэ; калі кіраванне – кіраваць старанна; калі міласэрнасць, то павінны чыніць гэта з радасцю.

Абавязак любові

⁹Любоў няхай будзе некрывадушнай. Майце агіду да зла, гарніцеся да добра; ¹⁰любіце адзін аднаго братняю любоўю, апярэджвайце адзін аднаго ў ветлівасці, ¹¹у руплівасці будзьце нястомныя, духам палымнейце, служыце Пану. ¹²Цешцеся надзеяй, ва ўціску будзьце цярплівыя, у малітве – трывалыя; ¹³падтрымлівайце святых; дбайце пра гасціннасць. ¹⁴Благаслаўляйце тых, хто пераследуе вас, благаслаўляйце, а не праклінайце! ¹⁵Радуйцеся з тымі, хто радуецца, плачце з тымі, хто плача. ¹⁶Будзьце аднамысныя паміж сабою; не мудруйце празмерна, але наследуйце пакорных. Не лічыце сябе мудрымі. ¹⁷Нікому не адплачвайце злом за зло, але *дбайце аб добрым* перад усімі людзьмі. ¹⁸Са свайго боку, калі магчыма, жывіце ў спакоі з усімі людзьмі. ¹⁹Не помсціце за сябе, умілаваныя, але дайце месца Божаю гневу, бо напісана: *«Мне помста, Я аддам»*, – кажа Пан. ²⁰Але, *калі вораг твой галодны, накармі Яго; калі прагне, напай яго, бо так робячы, збярэш яму на галаву гарачае вуголле*. ²¹Не будзь пераможаны злом, але перамагай зло добром.

Паслухмянасць свецкай уладзе

13 ¹Кожны чалавек няхай падпарадкоўваецца вышэйшым уладам. Бо няма ўлады, якая не была б ад Бога. Існуючая ўлада ўстаноўлена Богам. ²Таму той, хто супраціўляецца ўладзе, супраціўляецца Божай пастанове, а тыя, хто супраціўляецца, самі на сябе наклічуць прысуд. ³Бо кіраўнікі страшныя не для добрых спраў, але для дрэнных. Хочаш не баяцца ўлады? Рабі добро, і атрымаеш пахвалу ад яе, ⁴бо яна на служэнні ў Бога дзеля твайго добра. Калі ж робіш зло, бойся, бо не надарма яна носіць меч. Гэта слуга Бога, і спасылае гнеў на таго, хто робіць зло. ⁵Таму трэба падпарадкоўвацца не толькі з увагі на гнеў, але і з прычыны сумлення. ⁶Дзеля гэтага вы і падаткі плаціце, бо тыя, хто

няспынна выконвае гэтыя абавязкі, на служэнні ў Бога. ⁷Аддавайце кожнаму тое, што яму належыць: каму падатак – падатак; каму мыта – мыта; каму боязь – боязь; каму пашану – пашану.

Любоў ёсць выкананнем Закону

⁸Нікому нічога не будзьце павінныя, апроч узаемнай любові, бо той, хто любіць бліжняга, выканаў Закон. ⁹Таму што заповедзі: *не чужалож, не забівай, не крадзі, не пажыдай* ды ўсе іншыя змяшчаюцца ў гэтай адной: *любі бліжняга твайго, як самога сябе*. ¹⁰Любоў не чыніць бліжняму зла; любоў ёсць выкананнем Закону.

Хрысціянін – дзіця святла

¹¹Вы ведаеце, што настала ўжо пара, каб вы абудзіліся са сну, бо цяпер збаўленне бліжэй да нас, чым тады, калі мы паверылі. ¹²Ноч мінула, і наблізіўся дзень. Таму адкінем учынкі цемры і апрацемся ў зброю святла. ¹³Як у дзень, будзем паводзіць сябе прыстойна, не ў гулянках ды п’янстве, не ў распусце ды разбэшчанасці, не ў сварках ды зайздрасці, ¹⁴але апраціцеся ў Пана Езуса Хрыста і не дагаджайце целу ў пажадлівасці.

Злітаванне над слабымі ў веры

14 ¹Слабога ў веры прымайце не дзеля спрэчак аб поглядах. ²Бо хтосьці верыць, што можна есці ўсё, а слабы есць гародніну. ³Хто есць, няхай не дакарае таго, хто не есць. І хто не есць, няхай не асуджае таго, хто есць, бо яго прыняў Бог. ⁴Хто ты, што судзіш чужога слугу? Перад сваім гаспадаром ён стаіць або падае. І будзе стаяць, бо мае Бог моц паставіць яго.

⁵Хтосьці адрознівае дзень ад дня, а для кагосьці кожны дзень аднолькавы. Няхай кожны застанецца пры сваім меркаванні. ⁶Хто адрознівае дні, робіць гэта для Пана. І хто есць, для Пана есць, бо дзякуе Богу. І хто не есць, для Пана не есць ды дзякуе Богу. ⁷Ніхто з нас не жыве для сябе, і ніхто не памірае для сябе. ⁸Бо калі жывём, то жывём для Пана, калі ж паміраем – для Пана паміраем. Таму ці жывём, ці паміраем, мы належым Пану. ⁹Бо дзеля гэтага Хрыстус і памёр, і ажыў, каб панаваць і над памерлымі, і над жывымі.

¹⁰А ты чаму асуджаеш свайго брата? І чаму пагарджаеш сваім братам? Усе мы станем перад судовым пасадам Бога. ¹¹Бо напісана:

*«Паколькі Я жыву, – кажа Пан, –
перада Мною схіліцца кожнае калена,
і кожны язык будзе вызнаваць Бога».*

¹²Так кожны з нас адкажа за сябе перад Богам. ¹³Не будзем жа больш судзіць адзін аднаго, але глядзіце лепш, каб не даваць брату прычыны для спатыкнення ці спакусы.

Не будзь згаршэннем для брата

¹⁴Я ведаю і перакананы ў Пану Езусе, што нішто само па сабе не з'яўляецца нячыстым, але становіцца нячыстым для таго, хто лічыць што-небудзь нячыстым. ¹⁵Калі ж твой брат сумуе праз страву, то ты ўжо жывеш не паводле любові. Не губі сваёй стравой таго, за каго памёр Хрыстус! ¹⁶Таму няхай не зневажаецца вашае дабро! ¹⁷Бо Валадарства Божае – гэта не ежа і піццё, але справядлівасць, спакой і радасць у Духу Святым. ¹⁸Хто ў гэтым служыць Хрысту, той падабаецца Богу і ў пашане ў людзей. ¹⁹Таму будзем шукаць таго, што служыць спакою і ўзаемнаму збудаванню. ²⁰Дзеля ежы не знішчай справы Божай! Усё чыстае, але становіцца кепскім, калі чалавек, які есць, прычыняецца да чыйгосьці спатыкнення. ²¹Добра не есці мяса, не піць віна і не рабіць таго, што прычыняецца да спатыкнення твайго брата.

²²Веру, якую маеш, май для сябе перад Богам. Шчаслівы, хто не асуджае сябе ў тым, што прымае. ²³Хто ж, спажываючы, сумняваецца, асуджае сябе, бо паступае нязгодна з верай, а ўсё, што не паводле веры, – грэх.

Абавязак моцных у веры

15 ¹Мы, моцныя, павінны насіць немачы слабых, а не дагаджаць самім сабе. ²Кожны з нас няхай дагаджае бліжняму дзеля дабра і збудавання. ³Бо і Хрыстус не дагаджаў сабе, але, як напісана: *«Знявагі тых, хто зневажае цябе, упалі на мяне»*. ⁴А што напісана было раней, напісана дзеля нашага навучання, каб мы праз цярплівасць і суцяшэнне з Пісання мелі надзею. ⁵А Бог цярплівасці і суцяшэння няхай учыніць вас аднадумцамі паміж сабою паводле Езуса Хрыста, ⁶каб вы аднадушна, аднымі вуснамі праслаўлялі Бога і Айца Пана нашага Езуса Хрыста.

⁷Таму прымайце адзін аднаго, як і Хрыстус прыняў вас дзеля хвалы Божай. ⁸Бо кажу, што Хрыстус стаўся слугою абразання дзеля праўды Божай, каб пацвердзіць абяцанні, дадзеныя айцам, ⁹каб язычнікі маглі праслаўляць Бога за міласэрнасць, як напісана:

«За гэта буду славіць Цябе сярод язычнікаў і спяваць імені Твайму».

¹⁰І яшчэ кажа: *«Узвесяліцеся, язычнікі, з народам Яго».*

¹¹А таксама:

*«Хваліце Пана, усе язычнікі,
і слаўце Яго, усе народы».*

¹²Ісая таксама кажа:

*«З’явіцца карань Есэя
і ўстане, каб валадарыць над народамі;
на Яго будуць спадзявацца язычнікі».*

¹³Бог жа надзеі няхай напоўніць вас усялякай радасцю і спакоем у веры, каб вы праз моц Духа Святога абагаціліся надзеяй.

ЗАКАНЧЭННЕ

Місія Паўла

¹⁴Я сам упэўнены ў вас, браты мае, што і вы поўныя дабрыві, напоўненыя ўсялякім пазнаннем і можаце настаўляць адзін аднаго. ¹⁵Я ж напісаў вам крыху смялей, нібы нагадваючы вам пра дадзеную мне ад Бога ласку, ¹⁶дзякуючы якой я магу быць слугою Езуса Хрыста для язычнікаў і выконваць святарскае служэнне для Божага Евангелля, каб гэтае прынашэнне язычнікаў, асвятанае Духам Святым, было годна прынятае. ¹⁷Таму я магу ганарыцца ў Езусе Хрысце перад Богам. ¹⁸Бо не адважуся сказаць нешта, чаго Хрыстус праз мяне не ўчыніў дзеля паслухмянасці язычнікаў, словам і ўчынкам, ¹⁹сілаю знакаў і цудаў, сілаю Духа Божага. Так што Евангелле Хрыста пашырана мною ад Ерузалема і навокал аж да Ілірыі. ²⁰Таму я стараўся абвяшчаць Евангелле там, дзе яшчэ не было вядома імя Хрыста, каб не будаваць на чужым падмурку, ²¹але як напісана:

*«Каму не абвяшчалася пра Яго, убачаць;
і тыя, хто не чуў, зразумеюць».*

Намер Паўла наведаць Рым

²²Таму многае мне перашкаджала прыйсці да вас. ²³Цяпер жа нішто ўжо не затрымлівае мяне ў гэтых ваколіцах. Я, даўно жадаючы прыйсці да вас, ²⁴як толькі накіруюся ў Іспанію, спадзяюся, праходзячы, пабачыцца з вамі, і вы праведзяце мяне туды, як толькі крыху нарадуюся вамі.

²⁵Цяпер жа я збіраюся ў Ерузалем служыць святым, ²⁶бо Македонія і Ахая пастанавілі выказаць лучнасць са святымі ў Ерузалеме, якія церпяць нястачу. ²⁷Так пастанавілі, бо вінаватыя ім. Калі ж язычнікі сталі саўдзельнікамі ў іх духоўных дабротах, то павінны паслужыць ім таксама і ў матэрыяльных. ²⁸Выканаўшы гэтае і даставіўшы ім пад пячаццю гэты плод, пайду праз вас у Іспанію. ²⁹Ведаю, што, калі прыйду да вас, то прыйду ў поўні благаслаўлення Хрыстовага. ³⁰Малю вас, браты, праз Пана нашага Езуса Хрыста і праз любоў

Духа, дапамагаць мне малітвамі за мяне да Бога, ³¹каб уратавацца мне ад няверных у Юдэі, і каб служэнне маё ў Ерузалеме было добра прынята святымі, ³²каб мне паводле Божай волі ў радасці прыйсці да вас і адпачыць з вамі. ³³А Бог спакою няхай будзе з усімі вамі. Амэн.

Прывітання

16 ¹Даручаю вам Фебу, сястру нашу, якая служыць Касцёлу ў Кенхрах. ²Прыміце яе ў Пану, як належыць святым, і забяспечце яе тым, чаго яна магла б патрабаваць ад вас, бо і яна была апякункай многіх ды і мяне самога.

³Прывітайце Прысцылу і Аквілу, супрацоўнікаў маіх у Хрысце Езусе, ⁴якія рызыкавалі сабой дзеля мяне, якім не толькі я дзякую, але і ўсе Касцёлы язычнікаў. ⁵Прывітайце таксама Касцёл, які збіраецца ў іх доме.

Прывітайце ўмілаванага майго Эпэнэта, які першым адкрыў Азію для Хрыста. ⁶Прывітайце Марыю, якая шмат працавала для вас. ⁷Прывітайце Андроніка і Юнія, родных маіх і сувязняў маіх, якія вылучаюцца між Апосталаў і былі ў Хрысце раней за мяне. ⁸Прывітайце Ампліята, умілаванага майго ў Пану. ⁹Прывітайце Урбана, супрацоўніка нашага ў Хрысце, і Стахія, умілаванага майго. ¹⁰Прывітайце Апэлесу, выпрабаванага ў Хрысце. Прывітайце тых, хто з дому Арыстобуля. ¹¹Прывітайце Ірадыёна, сваяка майго. Прывітайце тых, хто з дому Нарцыза, якія належаць Пану. ¹²Прывітайце Трыфэну і Трыфосу, што працуюць у Пану. Прывітайце ўмілаваную Персиду, якая шмат папрацавала ў Пану. ¹³Прывітайце Руфа, выбранага ў Пану, ды маці яго і маю. ¹⁴Прывітайце Асінкрыта, Флегонта, Гермеса, Патроба, Гермаса ды іншых з імі братаў. ¹⁵Прывітайце Філялэга і Юлію, Нэрэя і сястру ягоную, і Алімпана, і ўсіх з імі святых. ¹⁶Прывітайце адзін аднаго святым пацалункам. Вітаюць вас усе Касцёлы Хрыста.

Перасцярога перад фальшывымі настаўнікамі

¹⁷Прашу вас, браты, сцеражыцеся тых, хто сее падзелы і спакусы насуперак вучэнню, якому вы навучаныя. Ухіляйцеся ад іх. ¹⁸Бо такія служаць не Пану нашаму Хрысту, а свайму чэраву, і мілай гаворкай ды красамоўствам зводзяць сэрцы прастадушных.

¹⁹Вашая паслухмянасць вядома ўсім, таму радуюся за вас. Хачу, каб вы былі мудрыя ў добрым і незаплямленыя злом. ²⁰А Бог спакою неўзабаве скрышыць сатану пад вашымі нагамі.

Ласка Пана нашага Езуса Хрыста няхай будзе з вамі.

Апошнія прывітанні Паўлавых паплечнікаў

²¹Вітае вас Цімафей, супрацоўнік мой, ды Луцый, Язон і Сасіпатар, сваякі мае. ²²Вітаю вас у Пану і я, Тэрцый, які напісаў гэтае пасланне. ²³Вітае вас Гай, які прымае мяне, і ўвесь Касцёл. Вітае вас Эраст, гарадскі скарбнік, і брат Кварт. ⁽²⁴⁾

Гімн хвалы або даксалогія

²⁵Таму, хто можа ўмацаваць вас паводле майго дабравесця і прапаведавання Езуса Хрыста, паводле аб'яўлення таямніцы, якую замоўчвалі вякамі, ²⁶але якая выявілася цяпер праз прароцкія пісанні паводле наказу адвечнага Бога, якая абвешчана ўсім народам дзеля паслухмянасці веры, ²⁷адзінаму мудраму Богу, праз Езуса Хрыста, хвала навекі. Амэн.

© Канферэнцыя Каталіцкіх Біскупаў у Беларусі, Мінск 2017